

Sygn. akt IV P 401/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w (...), IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Barbara Kokoryn
Ławnicy:	Anna Butajło Leokadia Wawirowicz
Protokolant:	sekr. sądowy Tomasz Miłosz

po rozpoznaniu w dniu 06 września 2017 r. w (...)

na rozprawie sprawy z powództwa S. P. (1)

przeciwko (...) S.A. w W.

o przywrócenie do pracy

I. przywraca powoda do pracy na dotychczasowe warunki płacy i pracy,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3908 (trzy tysiące dziewięćset osiem) złotych,

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego w (...)) kwotę 3548 (trzy tysiące pięćset czterdzieści osiem) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Sygn. akt IVP 401/16

UZASADNIENIE

S. P. (2) wystąpił z powództwem przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.. Powód wniósł o przywrócenie go do pracy na poprzednich warunkach, a w przypadku jego nieuwzględnienia o 3miesięczne odszkodowanie. Zakwestionował formalnie dokonane rozwiązanie umowy o pracę z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych poprzez przedstawianie pracodawcy dokumentów potwierdzających nieprawdziwe dane o wysokości miesięcznego czynszu płaconego za najem lokalu mieszkalnego. Wskazał na to, że jest ono nieuzasadnione. Zarzucił, że oświadczenie narusza zasady współżycia społecznego.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa. W obszernym uzasadnieniu zarzucając, że prawidłowo rozwiązała z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 pkt 1 KP, a powództwo narusza zasady współżycia społecznego i jest naruszeniem prawa.

Strony wniosły o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd ustalił, co następuje:

S. P. (1), ma obecnie 57lat, jest z zawodu inżynierem elektronikiem, mieszka z rodziną w O.. Żona powoda otrzymuje rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w kwocie 592,84 zł miesięcznie. Niezdolność jej do pracy orzeczono do dnia 30.06.2017r., a podstawą do orzeczenia było rozpoznanie (...). Na utrzymaniu powoda pozostaje także jego syn, D. P. , który otrzymuje rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w kwocie 757,21 zł miesięcznie. Niezdolność do pracy orzeczono do dnia 30.09.2018 r., z uwagi na rozpoznanie zespołu (...) w przebiegu (...) przewlekłej, jak również konieczność obserwacji w kierunku choroby W. i (...). (bezsporne)

S. P. (1) od prawie 35 lat, do dnia 05 października 2016r. zatrudniony był w pozwanej spółce - obecnie (...) S.A. z siedzibą w W., (poprzednio (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., na skutek przejęcia na podstawie art. 23¹ Kodeksu pracy z dniem 01.10.2016 r.). W dniu 15.09.2016r. nabywał prawo do nagrody jubileuszowej za 35lat pracy.

Do dnia 30.06.2014r. powód pracował na stanowisku: Starszy Specjalista ds. (...) w D. (...) Usług (...) w O.. Powód był społecznym inspektorem pracy, na mocy wyborów w Okręgu Wyborczym (...) nr (...) w dniu 30.03.2012 r. powód został wybrany na społecznego inspektora pracy (...) z siedzibą w O. na kadencję 2012-2016.

Od dnia 01.07.2014r. doszło do zmiany miejsca świadczenia pracy powoda z O. na D. (...) Usług (...) w jednostce organizacyjnej: Operacje i Administracja Sprzedaży w G.. Stanowisko Starszy Specjalista do. (...) było przez powoda zajmowane do dnia 15.07.2016r.

U pozwanej zostały ustalone zasady przyznawania świadczeń alokacyjnych pracownikom (...) S.A. zmieniającym miejsce świadczenia pracy. Zgodnie z regulaminem nazwanym „Zasady przyznawania świadczeń alokacyjnych pracownikom (...) S.A. zmieniającym miejsce świadczenia pracy”, zasady przyznawania świadczeń alokacyjnych stosowane były w odniesieniu do pracowników zatrudnionych w (...) S.A. na czas nie określony, którzy zmienili miejsce świadczenia pracy w związku ze zmianami organizacyjnymi w (...) S.A. lub gdy zmiana miejsca świadczenia pracy nastąpiła w związku z potrzebą pozyskania pracownika o wysokich, szczególnych kwalifikacjach. Pracownikom zatrudnionym w (...) S.A. na czas nie określony, którzy na wniosek właściwego Dyrektora zmienili miejsce (miejscowość) świadczenia pracy w ramach (...) S.A. na takie, do którego odległość wynosiła więcej niż 100 km (w jedną stronę) od dotychczasowego stałego miejsca zamieszkania – mogło być przyznane świadczenie alokacyjne w postaci rekompensaty z tytułu zmiany miejsca świadczenia pracy - jednorazowo do wysokości wynagrodzenia zasadniczego przysługującego w miesiącu poprzedzającym zmianę miejsca świadczenia pracy, oraz świadczenie alokacyjne wymienione odpowiednio w pkt. 3 lub 4. Ponadto pracownikom, którzy zmienili miejsce świadczenia pracy w okresach wskazanych przez pozwaną mogło być przyznane świadczenie alokacyjne w postaci m.in. refundacji kosztów najmu mieszkania do wysokości kwoty określonej w umowie najmu nie więcej jednak niż kwotę 1750 zł w okresie zmiany przez powoda miejsca pracy. Refundacja kosztów dojazdów wypłacana była przez okres 24kolejnych miesięcy począwszy od następnego miesiąca, po miesiącu, w którym pracownik podjął pracę w nowym miejscu świadczenia pracy. Kwota przyznanego świadczenia alokacyjnego nie mogła zostać zmieniona na wyższą i okres pobierania świadczenia nie może zostać przedłużony.

W dniu 18.09.2014r. w G. zostało zawarte między pozwaną a S. P. (1) porozumienie o alokacji, w którym strony stwierdziły zgodnie, że uległo zmianie miejsce świadczenia pracy powoda i począwszy od dnia 01.07.2014r., gdy wykonywał pracę na stanowisku Starszy Specjalista ds. (...) w G., z tytułu dokonanych zmian ww. określonych, powód miał prawo do rekompensaty z tytułu zmiany miejsca świadczenia pracy w wysokości 4.340,00 złotych i refundacji kosztów wynajmu mieszkania w wysokości 1750 złotych miesięcznie, począwszy od dnia dostarczenia umowy najmu (nie później niż 6 m-cy od daty rozpoczęcia pracy na nowym stanowisku) przez okres 36 kolejnych miesięcy, jednak nie dłużej niż do końca 42m-ca po rozpoczęciu pracy na nowym stanowisku. Strony zobowiązały się do przestrzegania zapisów zawartych w „Zasadach przyznawania świadczeń alokacyjnych pracownikom (...) S.A. zmieniającym miejsce świadczenia pracy. Strony w trakcie trwania umowy nie dokonały żadnych zmian umowy (istniały zastrzeżenia w umowie, że zmiany porozumienia wymagały formy pisemnej).

S. P. (1) oraz dwaj inni pracownicy pozwanej: D. Ś. (1) (wykonujący obowiązki w G. od 01 października 2014 r. do grudnia 2015r.) i M. Z. (wykonujący obowiązki w G. od 01 października 2014r. do maja 2016r.) dość późno rozpoczęli poszukiwania kwatery. Szybko zatem zdecydowali się na mieszkalnię przy ul. (...) w G., bardzo dogodnie, usytuowane w pobliżu siedziby komórki organizacyjnej pozwanej właściwej dla każdego z nich.

W związku ze zmianą miejsca świadczenia pracy na G., pozwana zawarła również z D. Ś. (1) i M. Z. porozumienie o przyznaniu świadczenia alokacyjnego w dniu 18.09.2014 r., w tym w zakresie refundacji kosztów wynajmu mieszkania w wysokości 1750 zł miesięcznie, na podstawie przedłożonej umowy najmu lokalu mieszkalnego. S. P. (1), D. Ś. (2), ani M. Z. nie targowali się z wynajmującym co do wysokości opłat z tytułu najmu. (dowód: dokumenty z akt osobowych powoda, umowy -k. 12-16, porozumienie o przyznaniu świadczenia alokacyjnego z dnia 18.09.2014r.-k.90, kserokopia Uchwały nr (...) z 28.09.2011 r.-k.160-162, z załącznikami -k. 163-168, kserokopia Uchwały nr (...) z 22.03.2005r. z załącznikami-k. 185-189, kserokopia Uchwały (...) z 02.08.2005r. -k. 190-194, kserokopia Uchwały nr (...) z 07.01.2009 r. -k. 195, kserokopia Uchwały nr (...) z 23.12.2011 r. -k. 195, uzgodnienie -k. 168-169, umowy najmu, protokoły zdawczo-odbiorcze i aneksy -k.46-56, 129-133, pokwitowania -k. 23-45, 134-155, protokół Komisji Wyborczej -k. 57-59, zasady układowe -k. 60-74 porozumienie -k. 159, oświadczenie P. J. -k. 200, przesłuchanie świadków P. J. - e-protokół k.267-276, D. Ś. (1) - e-protokół k.267-276 i M. Z. e-protokół k.267-276, przesłuchanie powoda- e-protokół k.267-276)

Z uwagi na zmianę przez pozwaną miejsca świadczenia pracy powodowi na G., od dnia 01.10.2014r. S. P. (1) zamieszkiwał przede wszystkim w dni robocze w wynajętym od P. J. pokoju w lokalu mieszkalnym przy ul. (...) w G.. Wskazany czynsz najmu 1750 zł obejmował najem jednego pokoju z prawem korzystania z kuchni i łazienki, który miał być wykorzystywany wyłącznie dla celów mieszkalnych. Przedmiotowa umowa najmu zawarta była na czas określony 6 miesięcy z możliwością jej przedłużenia i przedłożona pozwanej. Na podstawie umowy, S. P. (1) otrzymywał refundację ponoszonych kosztów tytułem czynszu najmu pokoju w lokalu mieszkalnym w G.. Umowa była aneksowana aneksem nr (...) w zakresie czasu trwania najmu, poprzez wydłużenie tego terminu na dotychczasowych warunkach. Aneks również był przedkładany pozwanej. W dniu 01.10.2015r. między P. J. a S. P. (1) została zawarta kolejna umowa, której przedmiot również stanowił pokój w wyżej wymienionym lokalu mieszkalnym, z prawem do korzystania z kuchni i łazienki, za czynsz najmu w kwocie 1750 zł. Umowa była aneksowana aneksem nr (...) w zakresie czasu trwania najmu, poprzez wydłużenie tego terminu do dnia 31.05.2016r. na dotychczasowych warunkach. Umowy przedłożone zostały ponownie przełożonemu powoda, a następnie przesłane do organu pozwanej zajmującego się rozliczeniem świadczeń alokacyjnych - Centrum Naliczania Płac i Rozliczania Świadczeń w T.. Żadna z umów nie została przez nią zakwestionowana, ani po przekazaniu przełożonemu, ani po otrzymaniu przez wyspecjalizowane służby pozwanej. Po zawarciu umowy najmu D. Ś. (1) i M. Z. także zostały przedłożone przełożonemu każdego z pracowników celem weryfikacji oryginału. Umowy i aneksy były przesyłane do punktów (...) w S. i G., a następnie wymienionego centrum. Wszystkie umowy stanowiły podstawę refundacji ponoszonych przez powoda kosztów. Do każdej z wyżej wymienionych umów sporządzany był przez strony protokół zdawczo-odbiorczy. W tym samym czasie lokal w tym samym mieszkaniu zamieszkiwali też wymienieni pracownicy pozwanej: D. Ś. (1) i M. Z.. Warunki najmu lokalu przez pozwaną nie były też kwestionowane przez okres około dwóch lat.

Mieszkanie, w którym znajdowały się najmowane przez nich lokale składało się z dwóch pokoi. Powód przez cały czas wynajmowany był do dnia 31.05.2016r., jeden, mniejszy pokój. Drugi, większy pokój stanowił przedmiot najmu na rzecz D. Ś. (1) i M. Z.. W obu początkowo były telewizory, z tym, że w większym duży i nowoczesny, a w mniejszym przestarzały. Gdy telewizor w pokoju powoda się zepsuł, częściej spędzał czas w pokoju swoich kolegów.

Większy pokój został opróżniony przez D. Ś. (1) i M. Z. po upływie okresu ich zatrudnienia w jednostkach pozwanej w G.. W mieszkaniu pozostał wyłącznie S. P. (1). Jego właściciel P. J., zawierając z powodem kolejną umowę najmu z dniem 01.06.2016 r. zdecydował się na czasowe wynajęcie powodowi całego mieszkania za dotychczasową wysokość płaconego czynszu, tj. za kwotę 1750 zł, tak aby nie tylko mógł spać w mniejszym pokoju, ale i korzystać z telewizora w dużym pokoju. Umowa najmu zawarta została wyłącznie na okres 3 miesięcy, z ewentualną możliwością jej przedłużenia. Przy czym obaj ustalili, że zasady te będą obowiązywać tak długo, jak wynajmujący nie znajdzie nikogo

na miejsce pozostałych najemców, których mógłby dokwaterować do powoda. Powód miał świadomość, że gdyby w przyszłości ktoś taki się znalazł to strony ponownie zawrą aneks do umowy, na mocy którego będzie wyłącznie korzystać z mniejszego pokoju. Wszyscy trzej pracownicy pozwanej płacili regularnie czynsz po 1750zł za najem swojej udziału w mieszkaniu w poszczególnych pokojach.

Z momentem dowiedzenia się z końcem czerwca o tym, że z dniem 15 lipca dojdzie do przeniesienia jego miejsca pracy do O., S. P. (2) wypowiedział P. J. najem. Nastąpiło to w terminie późniejszym niż przewidywała to umowa, więc był zobowiązany do zapłaty całości czynszu za pełen ostatni miesiąc - lipiec 2016r. Umowa najmu skończyła się z końcem miesiąca po wypowiedzeniu. Powód uiścił wynajmującemu kwotę 1750zł, chociaż jego miejsce pracy zostało już zmienione. Pracodawca wypłacił powodowi świadczenie alokacyjne za połowę miesiąca lipca, z uwagi na termin przeniesienia z G. do O..

W dniu 04.08.2016r. S. P. (2) zwrócił się do pozwanej o wypłatę kwoty alokacyjnej za cały lipiec. Jego wniosek spowodował kontrolę prawidłowości wykonywania umowy alokacyjnej przez Centrum naliczania płac i rozliczania świadczeń w T., które zwróciło się o akceptację do kierownika wydziału obsługi prawnej pracodawcy z W., J. L. (1). W sierpniu lub wrześniu J. L. (1) nabrała podejrzeń, że powód zawarł fikcyjne umowy, gdyż w kwietniu 2016r. zaistniał przypadek, że pracownik doręczył pozwanej fikcyjną umowę, a wskazane przez niego mieszkanie nie istniało. J. L. (1) z uwagi na to doświadczenie, zwróciła się do administracji kadrowej o dołączenie porozumienia o przyznaniu świadczenia alokacyjnego i związanej z tym umowy.

W dniu 12 września 2016r. J. L. (1) (uprawniona do rozwiązania umowy o pracę z powodem), przybyła do jego gabinetu ze świadkiem E. W.. Pytała o warunki najmu mieszkania w G. jego i kolegów. Wskazała, że ogólny koszt wynajmu mieszkania nie przekraczał 1600zł. S. P. (2) wskazywał, że umowy o najem z panem J. nie są fikcyjne, a kwota zwrotu przez pracodawcę znacznie różni się od tej jaką on płacił za wynajem. (kwota zwrotu jest pomniejszona o składki zusowskie).

Powód zapytał o konsekwencje służbowe kontroli, a J. L. (1) powiedziała, że nie zapadła jeszcze decyzja. Tego samego dnia, po rozmowie J. L. (1) wskazała, że powód jest członkiem organizacji związkowej i istnieje potrzeba podjęcia obrony przez związek zawodowy (zostało pobrane oświadczenie). J. L. (1) uznała, że powód nie otrzyma wypowiedzenia umowy o pracę, bo jego przypadek, zgodnie z polityką pozwanej, jest traktowany jako ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych. Nie wskazała jaki obowiązek powód naruszył.

J. L. (1) uznała, że pozwana poniosła szkodę w związku z oświadczeniem powoda, a on naruszył swoje obowiązki pracownicze umyślnie. O. Polska nie zwracała się do P. J. o podanie informacji dotyczących najmu lokali przez powoda ani innych pracowników; nie prowadziła jakiegokolwiek postępowania celem ustalenia okoliczności wynajmu.

(dowód: dokumenty z akt osobowych powoda, umowy najmu, protokoły zdawczo-odbiorcze i aneksy –k.46-56, 129-133, pokwitowania –k. 23-45, 134-155, wniosek –k. 156, z załącznikami – k. 157-158, oświadczenie P. J. –k. 200, przesłuchanie świadków P. J. – e-protokół k.267-276, J. L. (1) – e-protokół k.267-276, E. W. – e-protokół k.267-276, D. Ś. (1) – e-protokół k.267-276 i M. Z. e-protokół k.267-276, przesłuchanie powoda- e-protokół k.267-276)

Zgodnie z paragrafem 7 ust.1 pkt 4,5,7 Regulaminu Pracy dla (...) Spółki z o.o. z siedzibą w W. S. P. (1) był zobowiązany do przestrzegania regulaminu, porządku wewnętrznego oraz uregulowań wewnętrznych, aktów normatywnych, dbania o dobro zakładu pracodawcy i ochronę jego mienia.

W dniu 19.09.2016r. pozwana zawiadomiła (...) Związek Zawodowy (...) z siedzibą w O. -związek zawodowy reprezentujący S. P. (1) o zamiarze rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Pismem z dnia 26.09.2016 r. wskazany związek zawodowy nie wyraził zgody na rozwiązanie z powodem stosunku pracy z jego rzekomej winy bez wypowiedzenia (w odpowiedzi na pismo, które otrzymał w dniu 21.09.2016 r.)

Działając w imieniu powoda, (...) Związek Zawodowy (...) z siedzibą w O., mając na uwadze treść zawiadomienia (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. o zamiarze rozwiązania z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia z dnia 19.09.2016r. wskazał, że dokumentacja zebrana w niniejszej sprawie i przedłożona Związkowi Zawodowemu, nie daje podstaw do przyjęcia powód dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych. Związek zawodowy szczegółowo opisując poszczególne umowy najmu zawarte pomiędzy powodem a wynajmującym, nie zgodził się z postawionym zarzutem ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych przez powoda, gdyż odmienne wnioski wynikały z przedstawionych dokumentów. Dodatkowo powołując się na sumienne wykonywanie obowiązków pracowniczych przez wcześniejsze 35lat oraz trudną sytuację rodzinną i finansową, nie wyraził zgody na rozwiązanie umowy o pracę i wniósł o zmianę podjętej przez pracodawcę decyzji.

W dniu 21.09.2016r. S. P. (1) dowiedział się o tym, że pozwana zwróciła się do związków o zgodę na rozwiązanie z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia. Od dnia 23.09.2016r. powód był niezdolny do pracy. Niezdolność do pracy trwała ponad pół roku od dnia 23 września 2016r.

W dniu 23.09.2016r. J. L. (1) reprezentująca O. Polska przygotowała oświadczenie o rozwiązaniu S. P. (2) umowy o pracę bez wypowiedzenia. Jako przyczynę rozwiązania umowy podała ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych poprzez przedstawianie pracodawcy dokumentów potwierdzających nieprawdziwe dane o wysokości miesięcznego czynszu płaconego przez powoda za najem lokalu mieszkalnego w G., ul. (...) przez okres od 01.10.2014r. do lipca 2015r. w wyniku czego powód nadużył uprawnień do świadczeń alokacyjnych w ten sposób, że pobierał świadczenie w wyższej wysokości aniżeli faktycznie ponoszone przez niego koszty z tytułu najmu ww. lokalu. Pracodawca wskazał, że powód naruszył w sposób rażący podstawowe obowiązki pracownicze określone w par.7 ust.1 pkt 4,5,7 Regulaminu Pracy dla (...) Spółki z o.o. z siedzibą w W. oraz wyrządził szkodę pracodawcy (podstawa prawna: art. 52 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy). Korespondencję zawierającą oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia S. P. (2) odebrał w dniu 05 października 2016r.(dowód: kserokopia uchwały nr (...)z 23.08.2016 r. - Regulamin Pracy – k. 234-245 z załącznikami –k. 246-250, kserokopia Uzgodnienia z 26.02.2016r. –k. 168-169, dokumenty z akt osobowych powoda, protokół nr (...) z dnia 02.04.2012 r. Okręgowej Komisji Wyborczej (...) pracowników (...) SA w W. OKRĘG wyborczy (...) Nr II–k. 57-59, zasady układowe -k. 60-74, pismo (...) Związku Zawodowego (...) z siedzibą w O. z dnia 26.09.2016 r.-k.232-233, kserokopie zawiadomienia o zamiarze rozwiązania umowy o pracę, e-maila I. Z. z 20.09.2016r. e-maila pozwanego z 20.09.2016r., e-maila z 22.09.2016 r. wraz ze stanowiskiem organizacji związkowej –k. 224-233, przesłuchanie świadków P. J. – e-protokół k.267-276, J. L. (1) – e-protokół k.267-276, E. W. – e-protokół k.267-276, D. Ś. (1) – e-protokół k.267-276 i M. Z. e-protokół k.267-276, przesłuchanie powoda- e-protokół k.267-276).

O. Polska złożyła zawiadomienie o naruszeniu przepisów podatkowych do (...) Urzędu Skarbowego w G. -sygn. (...) oraz zawiadomienie o przestępstwie do Komisariatu Policji (...) w G., w sprawie doprowadzenia jej, m.in w okresie od 1.10.2014r. do 15.07.2016r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 37625zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd, co do warunków i wysokości poniesionych kosztów wynajmu lokalu na jej szkodę , tj. o czyn z art.286 § 1 kk. Postępowanie umorzone zostało z uwagi na, to, że czyn nie zwiera znamion czynu zabronionego. Analogicznie umorzone zostało postępowanie co do okresu od 1.10.2014r. do 31.05.2016r. na kwotę 35000zł i co do okresu od 1.10.2014r. do 31.12.2016r. na kwotę 5250zł. Sprawa toczyła się przed Prokuratorem Rejonowym G. w G. za sygn. RSD (...). (...).2016 w fazie in rem, nie zostały przedstawione zarzuty wymienionym wyżej pracownikom. (dowód: postanowienie z dnia 13.04.2017r. –k. 280-282, przesłuchanie świadków P. J. – e-protokół k.267-276, J. L. (1) – e-protokół k.267-276)

Wynagrodzenie powoda liczone za 12 miesięcy wynosiło 70.953,53zł. Kwota miesięcznego wynagrodzenia to 5912,79zł, 4893,96zł za 1miesiąc liczona jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy (dowód: zaświadczenie o wynagrodzeniu –k. 108 i k. 257)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie o przywrócenie do pracy w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia zasługuje na uwzględnienie.

Sąd dał wiarę przedłożonym dokumentom, gdyż żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości.

Sąd dał wiarę powodowi, gdyż wypowiadał się spokojnie i logicznie oraz konsekwentnie i jasno odpowiadał na bardzo szczegółowe pytania. Okoliczności przez niego podane zostały potwierdzone przez przedłożone dokumenty.

Powód jest wiarygodny, gdy twierdzi, że nie było szkody, ale również wtedy, gdy konsekwentnie mówi, że podczas rozmowy w dniu 12.09.2016r. nie mówił J. L. (1), że płacił po 600-700zł za pokój. Co innego wynika bowiem z dołączonych dokumentów na k.23-56, 197-223. Zeznania J. L. (1) w tej części nie są wiarygodne. Świadek ten niewiarygodnie podała, że powód powiedział, że płacił 600-700zł. Jednocześnie drugi świadek najpierw potwierdziła tą okoliczność, a potem szczegółowo zapytana przez Sąd czy słyszała, aby powód mówił, że płacił kwotę 600-700zł, stwierdziła, że nie. Żadna z wymienionych nie sporządziła na bieżąco notatki, która odzwierciedlałaby rzeczywisty przebieg spotkania i wypowiedzi poszczególnych osób. Notatka taka usunęłaby wątpliwości co do zaistniałych w rzeczywistości wypowiedzi, w szczególności w świetle ich opisu w odpowiedzi na pozew. Na rozprawie J. L. (1) zeznała, że powód podał, że wynajmujący otrzymywał od niego kwoty 600-700zł, podczas, gdy w odpowiedzi na pozew pozwana wskazała kwoty 700-800zł. Rozbieżność ta także powoduje, że świadek ten nie jest wiarygodny

Inne wnioski przedstawione przez J. L. (1) również nie są wystarczająco jasne, aby mogły stanowić okoliczności obciążające powoda. Wypowiedzi tego świadka wskazują na to, że nie przeanalizował wystarczająco sytuacji. Świadek uznała bowiem, że powód naruszył obowiązki pracownicze, przy czym nie potrafiła wskazać jakie. Świadek ten również uznała, że powód działał umyślnie przy naruszaniu obowiązków, mimo, że żadne inne dowody na to nie wskazują. Jej konstatacje są nielogiczne. Powód i pozostali pracownicy byli zatrudnieni w różnych okresach czasu tylko częściowo się pokrywających, zatem nie mieli oni celu osiągnięcia korzyści majątkowej przy wpłacaniu niższych kwot w okresach, gdy nie mieszkali już z powodem w G., a dokumenty potwierdzają, że wpłacali umówione i zgłaszane pozwanej kwoty czynszu.

Pozwana posiadająca wyspecjalizowane służby nie kwestionowała przez prawie 2 lata umów najmu ani powoda, ani pozostałych pracowników zamieszkujących przy ul. (...) w G.. Ani przełożeni powoda, ani ww. Centrum nie kwestionowali umów najmu i dokonywanych wypłat pod kątem zgodności z porozumieniami dotyczącymi przyznawania świadczenia alokacyjnego. Dopiero, gdy powód zażądał wypłaty świadczenia alokacyjnego za cały miesiąc lipiec 2016r., J. L. (1) arbitralnie stwierdziła, że powód naruszył zasady dotyczące otrzymywania świadczenia alokacyjnego, mimo, że pozwana nie wypłaciła go powodowi za cały wymieniony miesiąc lipiec. Powód zatem poniósł swoistego rodzaju szkodę, na skutek późnego zawiadomienia w czerwcu 2016r. o tym, że zostanie jego stanowisko przeniesione do O., zbyt późno wypowiedział umowę najmu, co spowodowało, że poniósł opłatę w całości, a została mu ona zgodnie z porozumieniem refundowana tylko w części, za okres, gdy pracował w G.. (zob. dokumenty: k. 20-75)

Powód był zatrudniony przez 35lat, prawidłowo wykonywał swoje obowiązki, nie był karany i dodatkowo był społecznym inspektorem pracy, na co wskazują dokumenty na k. 57-59. Pozwana nie wzięła pod uwagę wymienionych okoliczności pod uwagę przy ocenie, że utraciła do niego zaufanie w stopniu uniemożliwiającym jego dalsze zatrudnienie(zob. też dokumenty: k.12-22) .

Sąd w części dał wiarę E. W. z wyjątkiem stwierdzenia, że powód podał, że płacił wynajmującemu 600-700zł, gdyż w tym zakresie nie wypowiadała się jasno, nie była pewna, twierdziła, że nie słyszała. Żaden dokument nie potwierdza okoliczności zaprzeczonej kategorycznie przez powoda.

Sąd dał wiarę pozostałym świadkom, gdyż okoliczności przez nich podane były logiczne i zostały potwierdzone dołączonymi dokumentami.

Świadek P. J. wiarygodnie wskazał, że czynsz był ustalony w taki sposób, gdyż umowy zawierane były na krótsze okresy, liczone przez niego „od łóżka”. Podkreślić należy, że 1750zł: średnio podzielone przez 30 daje kwotę niezbyt wygórowaną kwotę 58,33zł za dobę.

Świadkowie M. Z. i D. Ś. (2) również wiarygodnie przedstawili okoliczności najmu lokali w P. J., zapłaty czynszu, a następnie przedstawiania dokumentów pozwanej i jej akceptacji warunków umowy.

Należy w tym miejscu przypomnieć, że na skutek zawiadomienia skierowanego do Prokuratury Rejonowej G.-W. w G., o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 286 §1 k.k. przez S. P. (1), M. Z. oraz D. Ś. (2), prowadzone czynności wyjaśniające, w sprawie o sygn. akt (...), nie doszło do ustalenia, aby został popełniony czyn karalny, ani, że którykolwiek z wymienionych pracowników dopuścił się takiego czynu.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, nie można podzielić stanowiska powoda, że rozwiązanie stosunku pracy z powodem nastąpiło z naruszeniem dyspozycji art. 52 § 2 k.p. Wskazany przepis stanowi, iż rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika nie może nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy. Powód nie udowodnił, że osoba reprezentująca pracodawcę dowiedziała się o przyczynach wskazanych w wypowiedzeniu przed 5 września 2016r. W odpowiedzi na pozew zostało wskazane, że pozwana dowiedziała się o przyczynie „dopiero we wrześniu 2016r.” Powód wskazał co prawda, że pismo o wypłatę całego świadczenia alokacyjnego za lipiec, złożył w sierpniu, na pewno przed 23.08.2016r., złożył je 04.08.2016r., jednak brak jest dowodu na to, kiedy J. L. (1) otrzymała pismo w tym zakresie. Na pewno wiedziała o nim w dniu 12.09.2016r., gdy przeprowadzała z powodem rozmowę. Mogło zatem być tak, że do niej pismo w tej sprawie trafiło nie bezpośrednio po złożeniu wniosku. Jednocześnie należy wskazać, że powód był niezdolny do pracy i oświadczenie otrzymał w dniu 05.10.2016r.

Sąd popiera tezy Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 8 maja 2014r. w sprawie o sygn. akt III PK 110/13, Społecznego inspektora pracy nie można zwolnić dyscyplinarnie bez zgody organizacji związkowej. Nawet przy dużym przewinieniu takiego pracownika sądy powinny mieć na względzie jego prawo do ochrony. Wskazać też należy, iż na mocy wyborów w O. (...) (...) nr (...) w dniu 30.03.2012 r. powód został wybrany na społecznego inspektora pracy (...) z siedzibą w O. na kadencję 2012-2016. Zgodnie z dyspozycją art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 24.06.1983r. o społecznej inspekcji pracy, Zakład pracy nie może wypowiedzieć ani rozwiązać umowy o pracę z pracownikiem pełniącym funkcję społecznego inspektora pracy w czasie trwania mandatu oraz w okresie roku po jego wygaśnięciu, chyba że zachodzą przyczyny uzasadniające rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia. W takim wypadku rozwiązanie umowy o pracę może nastąpić po uprzednim uzyskaniu zgody statutowo właściwego organu zakładowej organizacji związkowej. Pozwana wystąpiła o zgodę do (...) Związku Zawodowego (...) z siedzibą w O., do której należy powód, jednak jej nie uzyskała. Pismem z dnia 26.09.2016r. wskazany związek zawodowy nie wyraził zgody na rozwiązanie z powodem stosunku pracy z jego rzekomej winy bez wypowiedzenia (w odpowiedzi na pismo, które otrzymał w dniu 21.09.2016r.) Podkreślić jednak należy, że w niniejszej sprawie doszło do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Pozwana nie powinna była rozwiązywać z powodem umowy o pracę.

Bezsporne było, że w okresie delegowania powód wykonywał ciężące na nim podstawowe obowiązki pracownicze. Powód w tym w okresie wypełniał obowiązki związane z zawartym porozumieniem o przyznawaniu świadczeń alokacyjnych. Na czas przedkładał pozwanej kolejno zawierane, terminowe umowy najmu lokalu w G., gdzie decyzją pozwanej zobowiązany był świadczyć pracę.

Pozwana w oświadczeniu wskazała, że powód miał naruszyć podstawowe obowiązki pracownicze poprzez przedstawienie pozwanej dokumentów potwierdzających nieprawdziwe dane o wysokości miesięcznego czynszu płaconego za najem lokalu w G.. Jednak rzeczony dokumenty, tj. zawierane przez powoda umowy najmu, były przedkładane pozwanej niezwłocznie po ich zawarciu. Taka sytuacja miała miejsce również co do ostatniej umowy najmu z dnia 01.06.2016r. (zawarta na okres 3 miesięcy), kiedy to pozwana zakwestionowała przedmiotowy najem na przełomie czerwca i lipca 2016r. Natomiast samo rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia nastąpiło,

ze wskazanej przyczyny, dopiero w dniu 05.10.2016 r. (pismem z dnia 23.09.2016r.). To zaś oznacza, abstrahując od bezzasadności wskazanej przyczyny rozwiązania, iż pozwana nie zachowała terminu 1 miesiąca od uzyskania wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy na dokonanie przedmiotowego rozwiązania.

Powód słusznie kwestionuje przyczyny oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. W świetle materiału dowodowego nie dopuścił się zarzucanego mu przedstawienia pozwanej dokumentów potwierdzających nieprawdziwe dane o wysokości miesięcznego czynszu płaconego za najem lokalu mieszkalnego. Powód przedłożył oryginalne sporządzone na piśmie umowy z P. J. oraz kopie potwierdzeń zapłaty czynszu, od którego wymieniony odprowadzał podatek dochodowy.

Pracodawca arbitralnie przyjął założenia, że powód zachował się nieuczciwie. Nie prowadził postępowania dotyczącego przyczyn, nie ustalił nawet czy do naruszeń doszło w okresie od dnia 01.10.2014 r. do dnia 31.05.2016r., kiedy wynajmował jeden pokój w lokalu przy ul. (...) w G., czy od dnia 01.06.2016r. kiedy wynajął cały wskazany lokal za kwotę 1750 zł, zgodnie z propozycją wynajmującego P. J..

Materiał dowodowy wskazuje, że pozwana nie podjęła się trudu organizacyjnego, związanego z zapewnieniem mieszkań, pracownikom przeniesionym do odległych od dotychczasowych miejsc pracy. Całość wysiłku z tym związanego przerzuciła na pracowników. Jednocześnie z przedstawionych zasad przyznawania świadczenia alokacyjnego i porozumień, nie wynika, aby pozwana zobowiązywała swoich pracowników do targowania się przy ustalaniu wysokości czynszu, ani ustalania go na najniższym z możliwych poziomów, natomiast ustaliła maksymalną kwotę świadczenia alokacyjnego w związku z najmem lokalu przez każdego z pracowników do kwoty 1750zł. Zatem w gestii pracowników pozostawiła decyzję w jakich warunkach będą mieszkali, czy będą mieszkali sami czy z kolegami, byleby czynsz każdego z nich nie przekraczał ustalonej przez nią kwoty. W przypadku gdyby Spółka (...) była niezadowolona z wysokości sumy opłat za całe mieszkanie wynajmowane przez kilku pracowników, miała możliwość zmiany zasad alokacji pracowników w okresie 2lat poprzez wyznaczenie im miejsc noclegowych, których czynsz sama negocjowałaby z wynajmującymi. Pozwana jednak takich działań nie podjęła. Zatem nie powinna czynić z tego powodu zarzutów pracownikom.

Sąd zatem nie dopatrywał się naruszenia obowiązków pracowniczych wskazanych w treści rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Pozwana niezasadnie zarzuciła powodowi, wskazując, że przyczyną rozwiązania z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia, było naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych ale, nie wskazała których. Przedstawiając pozwanej dokumenty potwierdzające dane o wysokości miesięcznego czynszu płaconego za najem lokalu mieszkalnego w G. przy ul. (...) przez okres od 01.10.2014 r. do lipca 2016 r., powód nie dokonał nadużycia uprawnień do świadczeń alokacyjnych, pobierając je w wyższej wysokości aniżeli faktycznie ponoszone. Przedłożone potwierdzenia zapłaty wskazują zgodność upłacanych i deklarowanych pozwanej kwot. Pozwana nie dookreśliła także czy „nadużycie” w zakresie pobierania nienależnych świadczeń miało mieć miejsce, gdy powód wynajmował pokój we wskazanym lokalu, czy w czasie gdy wynajął cały lokal mieszkalny przy ul. (...) w G.. Wskazać należy, że inna sytuacja alokacyjna powoda była od 01.10.2014r. do 31.05.2016r., a inna od 01.06.2016r. do lipca 2016 r., a taki czasookres wskazała pozwana w treści rozwiązania umowy o pracę z dnia 23.09.2016r.

Powód skutecznie zakwestionował okoliczność, że dopuścił się naruszenia okresie od 01.10.2014r. do 31.05.2016r., kiedy wynajmował jeden pokój w lokalu przy ul. (...) w G. przedstawiając potwierdzenia zapłaty. Powód udowodnił, że przedstawił pozwanej wszystkie kolejno zawierane umowy najmu, i stanowiły one podstawę wypłacanych świadczeń alokacyjnych. Trwało to prawie 2lata, a pozwana nigdy nie kwestionowała wypłacanych świadczeń .

Pozwana nie wykazała, żeby od dnia 01.06.2016r. powód naruszył swoje podstawowe obowiązki tylko dlatego, że wynajął zgodnie z propozycją wynajmującego P. J. cały wskazany lokal za kwotę 1750 zł. Nie sposób czynić mu z tego tytułu zarzutu będącego podstawą rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, że zdecydował się na najem całego lokalu mieszkalnego, w którym zamieszkiwał od czasu zmiany miejsca świadczenia przez niego pracy, skoro

taką propozycję otrzymał od wynajmującego, za dotychczasową wysokość ustalonego czynszu (akceptowanego przez pozwaną).

Jednocześnie przeprowadzenie rozmowy przez J. L. nastąpiło w okresie, gdy powód ceniony pracownik miał uzyskać 35-letni staż pracy u pozwanej i nagrodę jubileuszową, a którego sytuacja osobista i finansowa była bardzo trudna (zob. dokumenty 75-88). Zaistniałe zdarzenia z września 2016r. podkopały jego zdrowie. Przypomnieć należy, że po złożeniu oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, powód został na długi okres uznany za czasowo niezdolnego do pracy.

Zatem zasadnie powód kwestionuje zasadność rozwiązania z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia z jego winy, ze względu na brak przyczyny uzasadniającej zwolnienie „dyscyplinarne”, a nawet przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie umowy o pracę.

W ocenie powoda, pozwana specjalnie zarzuciła powodowi niezasadne naruszenie ciążących na nim obowiązków pracowniczych, by obejść niemożność wypowiedzenia powodowi umowy o pracę, z uwagi na obowiązujących go okres ochronny.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia na pewno jest niezgodne z zasadami współzycia społecznego z art. 8 kp. Powód przez okres 35 lat, w czasie gdy zmieniała się struktura organizacyjna pracodawcy, miejsca i miejscowości świadczenia pracy, następowały przejęcia w trybie art. 23¹ k.p., pozostawał lojalnym i sumiennym pracownikiem. Dotychczas nie było żadnych zastrzeżeń do jego pracy. Sytuacja osobista i majątkowa powoda także jest wyjątkowo trudna. (zob.: dokumenty z akt osobowych powoda, decyzja ZUS o ustaleniu prawa do renty z dnia 01.10.2015r.-k.17-18, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 14.09.2015r.-k.19-20, karta informacyjna leczenia szpitalnego –k.21, decyzja ZUS o ustaleniu prawa do renty z dnia 27.06.2016r.-k.75, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 13.06.2016r.-k.79. karta informacyjna leczenia szpitalnego, karta informacyjna z dnia 28.08.2015 r., karta informacyjna z Kliniki (...), karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 12.01.2014r. k.81-88, oświadczenie –k. 92-96). W tej sytuacji powodowi zależało na możliwości kontynuowania zatrudnienia u pozwanej na dotychczasowych warunkach pracy i płacy. Pozwana zaś nie poszukiwała sposobu, aby umożliwić mu dalsze zatrudnienie. Nie rozważała nawet udzielenia mu kary porządkowej, o czym mówił świadek L., ani nie uwzględniała możliwości wypowiedzenia umowy o pracę. W odpowiedzi na pozew nie widziała możliwości zakończenia sprawy na mocy ugody, a na rozprawie proponowała jednomiesięczne odszkodowanie. Sąd nie może zgodzić się z tak niesprawiedliwym potraktowaniem wieloletniego pracownika.

Sąd nie podziela podnoszonego przez pozwaną argumentu, iż powód korzystał niezgodnie z zasadami współzycia społecznego z ochrony, gdyż pełnił funkcję (...), ale zachowywał się rażąco. Zgodnie z cyt. art. 8 k.p. wytoczenie powództwa nie było nadużyciem prawa. Jego sytuacja życiowa jest bardzo trudna. Powód czynił ze swego prawa do wytoczenia powództwa użytek, niesprzeczny ze społeczno - gospodarczym przeznaczeniem wymienionego prawa oraz zasadami współzycia społecznego. (zob. uwagi do stanu nadużycia prawa i jego konsekwencji prawnych (dot. art. 5kc) w Nadużycie prawa w polskim prawie cywilnym, Tomasz Justyński KW Zakamycze, 2000). Działanie powoda jako osoby szczególnie chronionej, jest wykonywaniem prawa, a powód korzysta z ochrony, gdyż nie dopuścił się rażących zachowań.

Reasumując, powód w dniu 12.09.2016r. nie wypowiedział się o innej niż uiszczana kwocie wpłacanej wynajmującemu, pozwana nie prowadziła postępowania celem ustalenia ani wysokości szkody, ani winy powoda. Nie zwróciła się nawet do wynajmującego o podanie jakie kwoty były mu wpłacane przez powoda i innych pracowników korzystających z tego samego mieszkania. Nie zwróciła się do byłych pracowników jako świadków o podanie czy rzeczywiście doszło do naruszenia podstawowych obowiązków przez powoda jako pracownika. Nie udowodniła, aby powód naruszył te obowiązki i naraził pracodawcę na jakąś szkodę. Pozwana przesądziła o zaistnieniu podstaw do rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 KP. mimo, że nie ustalała wartości szkody w momencie składania oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę.

W świetle materiału dowodowego nie doszło do łącznego spełnienia dwóch przesłanek z art. 52 § 1 pkt 1 k.p.: 1/ pracownik dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych; 2/ naruszenie tych obowiązków spowodowało szkodę lub poważne zagrożenie dla interesów pracodawcy. Jednocześnie pozwana nie wykazała, żeby rzeczywiście badała nie tylko przedmiotową, ale i podmiotową stronę czynu. Przed złożeniem oświadczenia nie rozważała kwestii winy, którą dopiero na sali rozpraw a priori oceniła jako umyślną.

Zachowania powoda podane w oświadczeniu nie wyczerpują przesłanek rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2013 r. II PK 81/13 na pojęcie ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych składają się trzy elementy: „bezprawność zachowania pracownika (naruszenie podstawowego obowiązku pracowniczego), naruszenie albo zagrożenie interesów pracodawcy, a także zawinięcie obejmujące zarówno winę umyślną, jak i rażące niedbalstwo”. Aby zachowanie pracownika spełniało przesłankę z art. 52 § 1 kodeksu pracy muszą zostać spełnione wszystkie trzy powyższe warunki łącznie. Ocena stopnia winy powinna nastąpić w stosunku do naruszenia podstawowych obowiązków pracownika (SN III PK 50/30), co wystąpiło w przypadku powodów. Ponadto stopień winy pracownika musiałby zostać zakwalifikowany jako znaczny, co oznacza że należałoby sprawcy przypisać przynajmniej rażące niedbalstwo. Rażące niedbalstwo jest wyższym o niedbalstwa stopniem winy nieumyślnej. Przez rażące niedbalstwo rozumie się „niezachowanie minimalnych zasad prawidłowego zachowania się w danej sytuacji” (SN II PK 285/11). Pozwana nie prowadziła postępowania celem ustalenia czy działanie powoda naruszyło jego obowiązki pracownicze, było umyślne lub podjęte wskutek rażącego niedbalstwa, na podstawie całokształtu okoliczności zdarzenia nie ustalała stopnia winy, ale określił arbitralnie go jako znaczny. Zwolnienie powoda w trybie dyscyplinarnym w jego sytuacji pracowniczej i życiowej można uznać na sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Powód był dobrze oceniany do czasu, gdy świadek L. doszła do przekonania, że dopuścił się działań przeciwko pracodawcy. W okresie ponad 35-letniego zatrudnienia w tej firmie nie otrzymał kar porządkowych, otrzymywał natomiast pochwały i był awansowany. Pracodawca zatem powinien był rozważyć przed podjęciem decyzji o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzeniem, wiek powoda, dotychczasową karierę zawodową, dochody współmałżonki i osoby pozostającej na jego utrzymaniu. W świetle materiału dowodowego rozwiązanie umowy o pracę z powodem może być uznane za nadużycie prawa ze strony pozwanego i sprzeczne z zasadami współżycia społecznego (art. 8 k.p.).

W niniejszej sprawie powód domagał się przywrócenia do pracy na poprzednich warunkach ze względu na brak zasadności oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, a w przypadku dojścia przez Sąd do wniosku o niecelowości przywrócenia, powód domagał się trzymiesięcznego odszkodowania.

Z uwagi na treść art. 56 § 1 i 2 k.p. w zw. z art. 45 § 2 kp, zgodnie z którym sąd pracy może nie uwzględnić żądania pracownika przywrócenia do pracy jeżeli ustali, że uwzględnienie takiego żądania jest niemożliwe lub niecelowe - w takim przypadku sąd pracy orzeka o odszkodowaniu. W świetle ustalonego stanu faktycznego, Sąd widzi konieczność przywrócenia powoda do pracy. Przywrócenie do pracy będzie celowe, gdyż pozwana powinna była starannie rozważyć okoliczności przed konstatacją, że utraciła zaufanie wobec powoda w stopniu uniemożliwiającym jego dalsze zatrudnianie.

Skoro rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia jest nie uzasadnione, to zgodnie z art. 56 § 1kp, Sąd uwzględnił powództwo w jego pierwotnym brzmieniu. Wobec powyższego na podstawie przepisów powołanych, Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w pkt II i III wyroku, po myśli art.98 kpc.Sprawa wpłynęła w dniu 20.10.2016r. zatem, na podstawie § 9 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.1804) zasądził koszty procesu od pozwanej w zakresie pomocy udzielonej z urzędu kwotę 360 złotych oraz opłatę uiszczoną 3548zł , jak w pkt II sentencji wyroku.

Na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 113 ust. 2 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. z 2016, poz.623) - Sąd nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa od pozwanej koszty sądowe (pkt III wyroku).

SSR Barbara Kokoryn